

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՔԱՆԻ ՈՐ ՎԱՌ ԵՍ, ԵՐԱՂ

Քանի դուն կաս, իմ Երա՛ղ, ես կը մնամ նոյն տղան,
Որուն թախիծը դէմքին կ'օծեն ցոլեր հաւասփի.
Եւ նինչին մէջ աչքերուն առագաստներ կը բանան
Հորիզոնէ հորիզոն անցնող ամպերը ոսկի...

Ժամանակի մէզն ի զուր կը ծանրանայ միշտ վրաս,
Ի զուր հոգեր չարաւուր օրս ցաւով կ'ըսուերեն.
Քու շունչըդ հովն է գարնան, ծիծեռնաթե՛ւ իմ Երազ,
Եւ իմ ժպիսս անթառամ չի գար մարդոց արեւէն...

Ես կը մնամ բնակիչ քու տարաւորին աստիճան,
Որ կը շնորհի լոյս առ լոյս ու կը փլչին օրն ի բուն.
Եւ սակայն ո՛չ ոք կ'ըզգայ թէ ես որքա՛ն եմ հարուս,
Երբ իմ բաժինս ալ կեանքէն կ'առնեն մարդիկ իմաստուն:

Կ'ընկղմի խեղճ իմ ներկաս գալիքին տակ մակընթաց,
Դուն գինեցող խնոյքի կը փոխես յոյսն հեռկայ.
Եւ յիշատակն անգամ գործ — աւան քերէլ թառամած —
Կ'ըլլայ ծաղիկն ինձ համար գարուններուն ապագայ...

Քանի որ վառ ես, Երա՛ղ, ես միշտ անմահ կը մնամ,
Ինչպէս երբե՛ք չծընած սիրոյ մ'անուրջը ծփուն...
Ես դարերու խորհուրդին կախարդ նաւորդն ամէն ժամ՝
Անսպառ եզրը կեանքիս կը բաժնեմ չորս հովերուն...

«ԿԵԱՆՔ ՈՒ ԵՐԱՂ»
Հատորէն

Մ. ԻՇԽԱՆ

